

Arrest

nr. 232 519 van 13 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldt zich op 8 augustus 2019 aan bij de Belgische ambassade te Istanbul om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een visum kort verblijf met het oog op gezinshereniging, dit in de hoedanigheid van “*ander familielid*” van een in België verblijvende Nederlandse onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 24 september 2019 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing, die verzoeker op 3 oktober 2019 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Mevrouw/Mijnheer P.O.,

[X] De/Het Generaal Consulaat van België te ISTANBUL

[] De gemachtigde van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

[] De instanties die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te ___ heeft/hebben

[X] uw visumaanvraag onderzocht

(...)

[X] Het visum is geweigerd

(...)

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen :

(...)

2. [X] de het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

[...]

Commentaar:

Een visum kort verblijf op basis van de richtlijn 2004/38/EG werd ingediend op naam van Partaker okan, geboren op 26/02/2000, van Turkse nationaliteit, met als referentiepersoon zijn veronderstelde schoonzus E.K., geboren op 06/07/1984, van Nederlandse nationaliteit en haar echtgenoot P.O.

Overwegende dat P.O. verondersteld wordt de broer te zijn van P.O.. Overwegende echter dat uit het administratieve dossier blijkt dat P.O. in 2003 geadopteerd werd door O.M. en E.H., de oom en tante van betrokkenen. Overwegende dat uit het administratieve dossier dat in 2004 ter staving van de visumaanvraag gezinshereniging van P.O. werd ingediend, blijkt dat O.M. en zijn echtgenote van jongs af aan de opvoeding van P.O. op hen zouden hebben genomen en dat na het vertrek van H. in 1999, P.O. bij de moeder van O.M. zou zijn opgevoed. Bijgevolg wordt P.O. voor de Turkse autoriteiten niet langer beschouwd als zijnde de broer van de heer P.O. maar als de neef.

Overwegende dat de visumaanvrager de neef is van E.K. en P.O. en dat bijgevolg de bepalingen met betrekking tot de 'andere familie leden' zoals in art. 3, §2, al. 1, a),

• omgezet in art. 47/1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van toepassing zijn;

Overwegende dat art. 47/1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie wordt en beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2,

2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die; in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. Overwegende dat de visumaanvragers, gezien hun familieband, enkel in aanmerking kan komen voor de bepalingen van 2° en 3°;

Overwegende dat er ter staving van de visumaanvraag negen geldoverschrijvingen werden voorgelegd waaruit blijkt dat E.P. en haar echtgenoot O.P. tussen 20/11/2018 en 10/07/2019 geld overmaakten aan de heer P.O..

Overwegende dat het feit dat betrokkenen gedurende een periode van ongeveer 8 maanden betrokkenen financieel ondersteunden, niet bewijst dat betrokkene voor langere periode afhankelijk is van deze steun voor zijn overleven in zijn vaderland.

Overwegende bovendien dat punt 6 van de considerans van de richtlijn 2004/38 het volgende bepaalt:

"Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden

toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn." Overwegende dat hieruit blijkt dat de afhankelijkheid van de andere familieleden van de burger van de Unie wordt onderzocht vanuit het oogpunt om de eenheid van het gezin te handhaven;

Overwegende dat er geen doorslaggevende bewijzen werden voorgelegd dat de visumaanvrager momenteel of de voorbije jaren een gezinscel vormde met de referenten.

Gelet op het feit dat uit het administratieve dossier blijkt dat de heer P.O. reeds van in de jaren 90 bij zijn oom en tante gewoond zou hebben en hij bij dus niet samen met de heer P.O. werd opgevoed, die pas in 2000 geboren werd.

Gelet op het feit dat E.K. en haar echtgenoot sinds 2015 in België wonen en voordien in Nederland woonden.

* Gelet op het feit dat de beide ouders van P.O. nog in leven zijn en er geen bewijzen werden voorgelegd dat zij geen gezinscel vormen met betrokkenen of hem kunnen ondersteunen.

Er is dus onvoldoende bewijs dat betrokkenen effectief een gezinscel vormen of vormden in het verleden. Betrokkenen tonen dan ook niet aan in welke mate de weigering van het visum een inbreuk zo u zijn op de eenheid van het gezin van de burger van de Unie.

In het licht van de hogervermelde elementen werd de afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie op voldoende wijze aangetoond.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het "Unierecht".

Hij verstrekt, na een theoretisch betoog over allerlei beginselen van behoorlijk bestuur m.i.v. beginselen waarvan hij de schending niet opwerpt in zijn middel, de volgende concrete uiteenzetting:

"[...] De artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53- 3239/001,20-21).

Artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde "andere" familieleden van een burger van de Unie

vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe de verweerder zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag voor een inreisvisum als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet - bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag voor een inreisvisum steunde - luidt als volgt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; [...]."

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie op onvoldoende wijze heeft aangetoond. Verzoeker kan hier evenwel niet mee akkoord gaan, daar hij weldegelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat een financiële ondersteuning is bewezen van 8 maanden. Er zijn inderdaad 8 bewijzen van geldstortingen voorgelegd en meerdere attesten van onvermogen. Verwerende partij heeft de attesten van onvermogen niet betwist, zodat zij de behoefte van verzoeker heeft aanvaard.

Daar de vreemdelingenwet geen tijdsvoorwaarde heeft gesteld, kan bezwaarlijk worden gesteld dat een ondersteuning van gedurende 8 maanden onvoldoende zou zijn. Gelet op de hoge bedragen die werden verzonden kan ook niet gesteld worden dat de ondersteuning te beperkt was.

Verzoeker heeft bijgevolg op afdoende wijze aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Dat de ouders van verzoeker nog in leven zijn is niet relevant.

Verder dient daarbij te worden benadrukt dat artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt!

Er wordt immers het volgende bepaald:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. "

Verwerende partij stelt dat uit punt 6 van de considerans van de richtlijn 2004/38 volgt dat de afhankelijkheidsrelatie dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de "eenheid van het gezin".

In dat opzicht concludeert verwerende partij vervolgens dat er geen sprake is geweest van een gezinscel tussen verzoeker en de referentiepersoon, daar laatstgenoemde in België woont en verzoeker nog steeds in Turkije.

Nochtans wordt in dat voornoemde punt 6 het volgende gesteld:

"Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die

derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of ander omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. ”

Er dient dus effectief ook gekeken te worden naar de financiële afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en de burger van de Unie, en niet enkel naar een mogelijke gezinscel zoals verwerende partij stelt.

Deze financiële afhankelijkheidsrelatie heeft verzoeker op afdoende wijze aangetoond aan de hand van de hierboven besproken bewijsstukken. (STUKKEN 9, 10 EN 12)

Verwerende partij gaat te ver door te stellen dat verzoeker nog een negatief bewijs zou moeten leveren door aan te tonen dat zijn ouders niet voor hem kunnen zorgen.

De wet vraagt geen dergelijk bewijs.

Het is kennelijk onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij ook nog moet bewijzen dat hij geen enkele andere familielid in Turkije heeft die hem zou kunnen of moeten ondersteunen.

Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad immers reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld: “Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).” (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53- 3239/001, 22). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: “In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Verder doet het gegeven dat er geen sprake is van een fysieke gezinscel tussen verzoeker en de referentiepersoon niets ter zake, daar artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt, zoals hierboven reeds aangehaald.

Ook artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet bepaalt dit duidelijk:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden moet elk passend middel."

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoeker, in het kader van voornoemde aanvraag tot een visum kort verblijf, slechts diende aan te tonen dat zij OF ten laste was van de referentiepersoon, OF deel uitmaakte van diens gezin.

Door de voornoemde bewijsstukken niet afdoende te bespreken en louter de focussen op het aspect van de gezinscel, schendt verwerende partij haar zorgvuldigheidsverplichting, daar de bestreden beslissing niet werd gesteund op alle relevantie gegevens en stukken in het dossier. Dit zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij nochtans de plicht op om beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Uit de bijgebrachte stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoeker financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van "het Unierecht". Het komt verzoeker toe minstens te concretiseren welke Europese bepaling hij precies geschonden acht, quod non. Het komt de Raad niet toe dit te gaan invullen ten behoeve van verzoeker.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering en dat verzoeker niet verduidelijkt waarom deze hem niet toelaten zich er erop te verdedigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.4. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit en waaruit blijkt dat hij deze motieven heeft begrepen, wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve onder meer in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissing strekt ertoe vast te stellen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij kan worden beschouwd als een *“ander familielid”* van de Nederlandse referentiepersoon, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”

Deze bepaling voorziet aldus in een verblijfsrecht voor derdelanders, die in het herkomstland ofwel ten laste zijn van de referentiepersoon (1) ofwel deel hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon (2). Dit betreffen twee afzonderlijke categorieën, waarbij het volstaat aan te tonen dat men ressorteert onder één van deze categorieën.

2.6. Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.7. In casu betwist verzoeker, die de aanvraag tot afgifte van een visum heeft ingediend in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse schoonzus, de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij wordt beschouwd als de neef (en dus niet de broer) van de echtgenoot van de Nederlandse referentiepersoon.

2.8. Verzoeker houdt niet voor deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst. Hij is wel van oordeel dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Hij acht de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hem overgemaakte stukken onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

2.9. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, bij de beoordeling van de bewijsstukken inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, beschikt over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid waarop hij slechts een marginale wettigheidstoetsing uitoefent.

2.10. Kernpunt van de bestreden beslissing zijn de volgende vaststellingen:

“Overwegende dat er ter staving van de visumaanvraag negen geldoverschrijvingen werden voorgelegd waaruit blijkt dat E.P. en haar echtgenoot O.P. tussen 20/11/2018 en 10/07/2019 geld overmaakten aan de heer P.O..

Overwegende dat het feit dat betrokkenen gedurende een periode van ongeveer 8 maanden betrokkenen financieel ondersteunden, niet bewijst dat betrokkene voor langere periode afhankelijk is van deze steun voor zijn overleven in zijn vaderland.”

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de volgende stukken heeft overgemaakt ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag:

- attest van de Turkse overheid van 3 juli 2019, bevestigend dat verzoeker alleen woont;
- attest van de Turkse overheid van 10 april 2019, bevestigend dat verzoeker geen fiscale inschrijving heeft;
- attest van de Turkse overheid van 10 april 2019, bevestigend dat verzoeker geen onroerende goederen bezit;
- attest van de Turkse overheid van 29 mei 2019, bevestigend dat verzoeker geen inkomsten heeft;
- overschrijvingsbewijzen van maandelijkse overschrijvingen, voor de periode november 2018 t.e.m. juli 2019, telkens voor een bedrag van 425 euro.

2.12. Verzoeker toont vooreerst niet aan dat de verwerende partij bepaalde stukken die hij heeft overgemaakt ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet betrokken heeft bij de beoordeling ervan.

2.13. Verzoeker is blijkens het administratief dossier geboren op 26 februari 2000, zijn neef in 1987. Verzoeker dient een visumaanvraag in op 8 augustus 2019 en legt bewijzen van 9 overschrijvingen neer, waaruit blijkt dat de referentiepersoon en verzoekers neef tussen 20 november 2018 en 10 juli 2019 vanuit een Belgische bankrekening telkens 425 euro per maand gestort hebben ten behoeve van verzoeker.

2.14. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij tot het besluit komt dat deze overschrijvingsbewijzen die een periode van 9 maanden overspannen vanaf dat verzoeker 18 jaar en 10 maanden oud is, niet voldoende aantonen dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en zijn neef.

2.15. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de Vreemdelingenwet “geen tijdsvoorwaarde” heeft ingesteld, met name het aantal maanden van financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon dat moet worden aangetoond. Dit houdt echter net in dat het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om, gelet op de omstandigheden die eigen zijn aan de zaak, te oordelen of de derdelander al dan niet kan worden beschouwd als zijnde ten laste van de referentiepersoon in het land van herkomst.

2.16. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing terecht naar considerans 6 van richtlijn 2004/38/EG waarin de achtergrond geschetst wordt van het vergemakkelijken van het verblijf van de derdelander die een “ander familielid” is van de burger van de Unie, met name het handhaven van de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis, rekening houdend met de relatie tussen de burger van de Unie en deze derdelander of andere omstandigheden, zoals een financiële of lichamelijke afhankelijkheid.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie van 5 september 2012 (C-83/11) kan in dit verband het volgende worden gelezen:

“zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Zoals de advocaat-generaal in punt 105 van zijn conclusie heeft opgemerkt, mogen de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland.”

2.17. De verwerende partij schetst vervolgens verzoekers concrete situatie aan de hand van de volgende overwegingen:

“Overwegende dat P.Ok. verondersteld wordt de broer te zijn van P.Os. Overwegende echter dat uit het administratieve dossier blijkt dat P.Os. in 2003 geadopteerd werd door O.M. en E.Hu., de oom en tante van betrokkenen. Overwegende dat uit het administratieve dossier dat in 2004 ter staving van de visumaanvraag gezinshereniging van P.Os. werd ingediend, blijkt dat O.M. en zijn echtgenote van jongs af aan de opvoeding van P.Os. op hen zouden hebben genomen en dat na het vertrek van Hu. in 1999, P.Os. bij de moeder van O.M. zou zijn opgevoed. Bijgevolg wordt P.Os. voor de Turkse autoriteiten niet langer beschouwd als zijnde de broer van de heer P.Ok. maar als de neef”.

“Gelet op het feit dat uit het administratieve dossier blijkt dat de heer P.O. reeds van in de jaren 90 bij zijn oom en tante gewoond zou hebben en hij bij dus niet samen met de heer P.O. werd opgevoed, die pas in 2000 geboren werd.

Gelet op het feit dat E.K. en haar echtgenoot sinds 2015 in België wonen en voordien in Nederland woonden.”

2.18. Hiermee geeft de verwerende partij aan dat er geen sprake is van het bewaren van de eenheid van het gezin dat de achtergrond vormt van het vergemakkelijken van de toegang en het verblijf van de andere familieleden van de burger van de Unie zoals neergelegd in artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG dat in België werd omgezet in de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet.

2.19. De omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken zijn, gelet op het administratief dossier, de volgende:

- de broer van verzoeker, P.Os., die de echtgenoot is van de referentiepersoon, ging in de jaren '90 inwonen bij zijn oom en tante, O.M. en E.H., in Turkije; hij wordt door hen en daarna de moeder van E.H. opgevoed, in 2003 wordt hij door O.M. en E.H. geadopteerd en hij kreeg daarbij de achternaam van zijn adoptievader; de Turkse autoriteiten beschouwen sedert de adoptie verzoeker en P.Os. niet meer als broers maar als neven; verzoeker betwist voormelde vaststellingen die gemaakt werden in de bestreden beslissing niet;
- P.Os. is in 2004 in het kader van gezinshereniging met zijn adoptievader naar België gekomen; hij is in 2009 getrouwd met de Nederlandse Unieburger E.P. en heeft samen met haar in Nederland gewoond tot 2015;
- P.Os. en zijn echtgenote, Unieburger E.P., wonen sedert 2015 in België; P.Os. nam op 5 oktober 2015 via een uitspraak van een Turkse rechtbank opnieuw zijn oorspronkelijk achternaam aan die dezelfde is als die van verzoeker.

2.20. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij gelet op deze omstandigheden, waarbij verzoeker tussen 2000, het jaar waarin hij geboren wordt, en 2018 totaal niets te maken heeft met P.Os. en de referentiepersoon met wie deze in 2009 getrouwd is of dit alleszins niet aantoon, en op grond van negen geldoverschrijvingen die P.Os. en de referentiepersoon doen ten behoeve van verzoeker in de periode november 2018 en juli 2019, tot de conclusie komt:

“Betrokkenen tonen dan ook niet aan in welke mate de weigering van het visum een inbreuk zou zijn op de eenheid van het gezin van de burger van de Unie.

In het licht van de hogervermelde elementen werd de afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie op (on)voldoende wijze aangetoond.

Het visum wordt derhalve geweigerd.”

2.21. Verzoekers overtuiging dat hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd, dat hij op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon en dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, kan niet leiden tot een andersluidend oordeel.

2.22. Verzoeker betoogt dat het feit dat zijn ouders nog in leven zijn, niet relevant is en dat de verwerende partij te ver gaat door te stellen dat hij nog een negatief bewijs moet leveren door aan te tonen dat zijn ouders niet voor hem kunnen zorgen en dat het kennelijk onredelijk is dat hij ook nog moet bewijzen dat hij geen enkel andere familielid heeft in Turkije dat hem zou moeten of kunnen ondersteunen.

2.23. Zoals verzoeker terecht opmerkt, betwist de verwerende partij niet dat hij behoeftig is. De bestreden beslissing vereist echter niet dat verzoeker moet bewijzen dat hij geen enkel ander familielid heeft in Turkije dat hem zou moeten of kunnen ondersteunen. Het feit dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekers beide ouders nog in leven zijn en er geen bewijzen werden voorgelegd dat zij geen gezinscel vormen met verzoeker of hem niet kunnen ondersteunen, is wel degelijk relevant. Deze overwegingen passen opnieuw in het kader van het bewaren van de eenheid van het gezin dat de achtergrond vormt van het vergemakkelijken van de toegang en het verblijf van de andere familieleden van de burger van de Unie zoals neergelegd in artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG dat werd omgezet in de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij geeft hierbij in se aan dat aangezien verzoeker niet werd geadopteerd door O.M. en E.H zoals zijn (vroegere) broer P.Os. die reeds vanaf jonge leeftijd bij hen inwoonde, P.Os. sedert 2004 naar Europa vertrokken is en er slechts vanaf juli 2018 geldoverschrijvingen geschieden vanwege P.Os. en de referentiepersoon ten behoeve van verzoeker, verzoekers ouders in het kader van de eenheid van het gezin 'in the picture' komen voor ondersteuning van verzoeker er er dus geen sprake is van een eenheid van gezin tussen verzoeker en P.Os. alsook E.P. die bewaard moet blijven.

2.24. Verzoeker acht de verwijzing in de bestreden beslissing naar zijn ouders zoals reeds gezegd niet relevant, maar deze is om de bovenvermelde redenen wel degelijk relevant en deze overwegingen vinden ook steun in het administratief dossier. Hierin bevindt zich commentaar van de diplomatieke post in Istanbul die samen met de visumaanvraag van verzoeker en de stukken ter ondersteuning hiervan, werden verzonden naar de verwerende partij op 8 augustus 2019. De betrokken diplomatieke post brengt meer bepaald het volgende onder de aandacht van de verwerende partij:

"le demandeur déclare dans l'interview que il ne vie (sic) plus chez ses parent (ils ne s'entendent plus) depuis 13-14 ans-> selon le Nufus (livret de famille) il aurait déménagé depuis janvier 2019+ il se trouve aujourd'hui très très proche de ses parents, étrange pour quelqu'un qui ne s'entends (sic) plus avec ses parents (les parents habitent n° 8 Yunak- Konya- le demandeur sur n° 15 Yunak -Konya)".

Hieruit blijkt dat verzoeker slechts in januari 2019 is weggegaan bij zijn ouders, zijnde een negental maanden voordat hij de visumaanvraag indient, waarbij hij dicht in de buurt van zijn ouders is gaan wonen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de verwerende partij wijst op verzoekers ouders en vaststelt dat er geen bewijzen werden voorgelegd dat zij geen gezinscel meer vormen met verzoeker of hem niet meer kunnen ondersteunen.

2.25. Door te wijzen op het concept 'eenheid van het gezin' zoals opgenomen in considerans 6 van richtlijn 2004/38/EG heeft de verwerende partij geen toepassing gemaakt van de in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet neergelegde voorwaarde van deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in het land van oorsprong (zie punt 2.7). De verwerende partij heeft dus in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift de voorwaarden zoals neergelegd in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet op een cumulatieve wijze toegepast.

2.26. Door verder te wijzen op de Europeesrechtelijke inbedding van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet en te citeren uit de voorbereidende werken bij voormelde bepaling toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij haar ruime discretionaire bevoegdheid waarover ze beschikt bij het beoordelen van de "de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland" (cf. Hof van Justitie, Rahman), in casu op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA